

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΑΙΕΤΟΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΝΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀβέλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαΐου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 21

Αἱ Περιπέτειαι τοῦ Ρογήρου

(Συνέχεια ἴδε σελ. 161)

— Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ ἐδῶ ; εἶπαν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς περιπόλιος ὑπαξιωματικὸς.

— Λαθρεμποροὶ θὰ εἶνε, δὲν βλέπετε καὶ τὰ σακκιά τους ; ! εἶπε κάποιος.

— Σωστά, ἐπανέλαβεν ὁ ὑπαξιωματικὸς. Οἱ δυστυχισμένοι ! Ἄς τους ἀφήσωμε νὰ ἡσυχάσουν ! Σιγά, βρὲ παιδιά, μὴν χτυπάτε τὰ πόδια σας καὶ τους ξυπνήσωμε ! Ἐμπρός. . .

Καὶ ἡ περιπόλιος ἀπεμακρύνθη ἀποποδητή, διὰ νὰ μὴν ξυπνήσῃ τοὺς δευθεν κοιμημένους.

Μόλις ἐξηφανίσθη, οἱ Γάλλοι ἀνεπήδησαν καὶ ἐπανέλαβον τὴν πορείαν των, γελῶντες μὲ δὴν των τὴν ψυχὴν διὰ τὴν ἀφέλειαν τῶν Ἰσπανῶν στρατιωτῶν.

Ὅταν ἐφθασάν εἰς τὸν λιμένα, ἐκρύβθησαν ἀμέσως ὀπισθεν ἐνὸς σπηροῦ λίθων καὶ ἄλλης οἰκοδομησίου ὕλης, ἀποστειμένης ἐκεῖ διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ τελωνείου, καὶ ὁ Ρογήρος μόνος του μετέβη πρὸς ἀναζήτησιν τῆς λέμβου του.

Ἐπροχώρησε μὲ προσοχὴν, φοβούμενος μήπως πάθῃ καὶ αὐτὸς ὅ,τι ἐπαθάν ὁ Παπαφίγκος καὶ ὁ Λοδουρέρος μὲ τοὺς τελωνοφύλακας.

Εἰς μάτην ὅμως ἐξηρεύνησε τὸ μέρος, ὅπου εἶχε προσδεῖν τὴν σκάφην, τὰ περίξ καὶ ὅλον τὸν λιμένα ἐπὶ τέλους. Αἱ ἐρευνᾶι του ἔμειναν ἀκαρποὶ.

Ἡ ὄρα ἐπροχώρει καὶ ἔπρεπε νὰ αποφασίσουν τί θάποκάμουν, πρὶν ἐξημερώσῃ. Ὁ Ρογήρος ἐπέστρεψε πρὸς τοὺς συντρόφους του καὶ ἀνέφερε μελαγχολικῶς τὰ διατρέχοντα.

— Τὴν ἔκλεψαν ! εἶπεν ὁ Λοδουρέρος.

— Μπορεῖ, ἀπήντησεν ὁ Παπαφίγκος, μὰ μὲ αὐτὸ δὲν βγαίνει τίποτε. Τώρα πρέπει νὰ ἰδοῦμε κατὰ ποῦ θὰ βάλωμε τιμᾶν. . .

Ἄν δὲν ἦταν τόσο μακριά, μπορούσαμε νὰ πάμε καλυμθώντας ! . .

— Ναί, ἀλλὰ εἶνε πολὺ μακριά, ἀπήντησεν ὁ Ρογήρος. Πρέπει νὰ βροῦμε ἄλλον τρόπο. Τί λέτε, παιδιά ; Ἄν τραβούσαμε ἴσα σὲ κανένα σκοπὸ, ἂν τοῦ ἐβουλώναμε τὸ στόμα, γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ ; καὶ ἂν ἀνοίγαμε κερμιὰ πόρτα ; . . Δὲν θὰ ἦταν καλὰ ;

— Κατὰ δυστυχίαν, τὰ κλειδιά δὲν τᾶχουν οἱ σκοποὶ. Πρέπει νὰ τα βάλωμε μὲ εἴκοσι ἀνθρώπους, γιὰ νὰρπάξουμε ἕνα κλειδί. Καὶ εἴμαστε τρεῖς.

— Καὶ δὲν κατεβαίνουμε μὲ τὰ σχοινιά ἀπὸ τὸ τείχος ; Τί τὴ θέλουμε τὴν πόρτα ; Σχοινιά ἄλλο τίποτε ἐδῶ.

— Λαμπρά, λαμπρά, ἀνεφώνησεν ὁ Παπαφίγκος. Νὰ μερικὰ σχοινιά ἐδῶ χάμω ἄς τα πάρουμε καὶ ἄς τραβοῦμε

πρὸς τὸ μέρος τοῦ τείχους. Καὶ γρήγορα!

Καὶ ὁ Παπαφίγκος, ἐκδηλών τὴν συγκατάθεσιν του διὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο σχέδιον, ἐβύναξε μερικὰ σχοινιά ἀρκετοῦ μήκους, χονδρὰ καὶ στερεὰ.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των, μὴ λησμονήσαντες καὶ τὰς «ἀποσκευὰς» των, μετ' ὀλίγον δ' εὗρέθησαν εἰς τὸν δρόμον, τὸν ἄγοντα πρὸς τὰ ὄχυράματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Εἰς τὸ ὁποῖον βαίεται πολὺ μῆρουσι
διὰ τὰ σπουρτήρια.

Τὰ τείχη τοῦ Καδιξ ἐφυλάσσοντο μὲ ἰδιαιτέραν προσοχὴν, ἕνεκα τῆς παρουσίας τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ.

Ἄνὰ ἑκατὸν μέτρα ἦσαν τοποθετημένοι ἰδιαιτέραν προσοχὴν, ἕνεκα τῆς παρουσίας τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Ἄνὰ ἑκατὸν μέτρα ἦσαν τοποθετημένοι ἰδιαιτέραν προσοχὴν, ἕνεκα τῆς παρουσίας τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Ἄνὰ ἑκατὸν μέτρα ἦσαν τοποθετημένοι ἰδιαιτέραν προσοχὴν, ἕνεκα τῆς παρουσίας τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ.

Τοῦτο ἦτο προληπτικὸν μέτρον, σκοπὸν ἔχον νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς φύλακας νὰποκοιμῶνται εἰς τὴν θέσιν των, καὶ νὰ ἐξαφαιλῇ τὴν ἐγρηγόρειν αὐτῶν καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Δι' αὐτὸ οἱ ἥρωές μας εὗρέθησαν εἰς πολὺ ἄσχημην θέσιν. Ἐὰν ἐφύνοεν τὸν ἕνα ἐκ τῶν σκοπῶν, οἱ ἄλλοι, μετὰ τὴν παράδον τῶν πέντε λεπτῶν, θὰντελαμβάνοντο τὴν ἔλλειψιν αὐτοῦ, ὡς ἐκ τῆς σιωπῆς του, καὶ ἀμέσως ὀλόκληρος ἡ φρουρά θὰ ἐκαλεῖτο εἰς τὰ ὄπλα καὶ θὰ ἐσπευδεν ἐπὶ τόπου.

— Δὲν πειράζει, εἶπεν ὁ Παπαφίγκος, δεκὸν ὁ Ρογήρος προέβαλε τὴν ἀντίρρησην αὐτὴν. Δὲν ἦτο δυνατόν

Ὁ σκοπὸς ἐσημάτιζεν ἐπάνω-κάτω. . . (Σελ. 166, στίλ. α'.)

να μάς έλθουν δια δεξιά, και πρέπει να τα καταφέρωμεν, όπως ειμπαρώμεν.

Ο Λαδουρέκος προσεφέρθη να επιβάλη αιχμήν εις ένα εκ των σκοπών, και εζήτησαν από τον Ρογήρον το έγχειρίδιόν του.

— Τι να το κάμης το μαχαίρι; Μηπως έχεις σκοπό να τον ξεκάμης τον δυστυχισμένο; ηρώτησεν ο μικρός.

— Άμεί τίς απήντησεν εκπλακτός ο Λαδουρέκος.

— Διάβολε! είπεν επεμβαίνων ο Παπαρίγκος. Δεν είναι περίστασις αυτή δια να κάμωμεν τους αισθηματίας. Έπειτα πολυμοίμεν με τους φυσικούς μας έχθρους, και αν συναντηθώμεν αύριο μαζί τους εις το πεδίο της μάχης, δεν θανάτλάζουμε βέβαια φιλοφρονήσεις! Άν ο γενναίος αυτός Ισπανός, που τον λυπάσαι τώρα, μάς έπαρνε μυρωδιά και ήξευρε πατοι ήμεθα, θάργυος να μάς φυτέψη καμμία σφαίρα; Ναί ή όχι;

— Άλήθεια, είπεν ο Ρογήρος. Πρόσεξε όμως, καλέ μου Λαδουρέκε, να κάμης ό,τι μπορείς, για να μη τον σκοτώσης έντελώς.

— Είμεθα σύμφωνοι! Εμπρός λοιπόν.

— Είς τάξιν απάρσεως! διέταξεν ο Παπαρίγκος.

Ο Λαδουρέκος απεμακρύνθη και ήρχισε να προχωρή, έρπων μέσα εις τα χόρτα, τα όποια ήσαν αρκετά ύψηλά και τον εκάλυπτον όλόκληρον.

Ο σκοπός εβήματιζεν επάνω-κάτω, ρίπτιων συχνά βλέμματα προς το μέρος του γαλλικού στρατοπέδου, χωρίς να στρέψη πιασώς την πάλιν, όπόθεν δεν είχε να φοβηθή κανένα κίνδυνον.

Ο Λαδουρέκος επροχώρει με μεγάλην προσοχήν, ανασηκώνων που και που το κεφάλι του, δια να μη χάση τον δρόμον.

Ο Ρογήρος και ο Παπαρίγκος τον ήκολούθησαν μετ' όλίγον, έτοιμοι να τρέχουν προς βεβαίαν τον έν ώρα ανάγκης, άλλ' εις αρκετήν απόστασιν πάντοτε, ώστε να μη έμποδίζον τας κινήσεις του.

Ο Λαδουρέκος, συρόμενος τοιουτοτρόπως, έφθασεν εις απόστασιν ένός μέτρου από τον σκοπόν.

Αίφνης ώρθώθη απότομως, επέπεσε κατά του στρατιώτου και τον ήρπασεν από τον λαϊμόν, σφίγγων αυτόν δυνατά με τα σιδερένια του δάκτυλα.

Ο Ισπανός ήνοιξε το στόμα δια να φωνάξη βοήθειαν.

Ο Λαδουρέκος του ανέπηξε το έγχειρίδιον εις το στήθος.

Ο στρατιώτης κατέπεσεν άπνους, με ένα υπόκωφον γογγυσμόν.

— Λαμπρά, εψιθύρισεν ο Παπαρίγκος. Και τώρα δρόμο! . . .

Εξετύλιξεν έν από τα σχοινία, τα όποια είχαν άρπάξη κάτω εις τον λιμένα,

και έδεσε στερεά την μίαν του άκρον εις έν δενδρόλλιον, εύρισκόμενον εκεί πλησίον.

— Πρώτα ο μούτσος, είπεν ο Πεζοναύτης με τόνον μη επίδεχόμενον αντίρρησην! έπειτα εσύ, Λαδουρέκο! κ' εγώ τελευταίος. Ένας-ένας όμως χωριστά, για να μην τύχη και σπάση το σχοινί.

Τήν στιγμήν εκείνην ήκούσθη μακρόθεν Ισπανιστί: «Φύλακες, γρηγορείτε! . . .»

Η φωνή επλησίαζεν, επαναλαμβανόμενη, και μετ' όλίγον άντήχησεν ες απόστασιν εκατόν μόνον μέτρων.

Ο Παπαρίγκος ήκουσε προσεκτικά.

Όταν ήλθεν ή σειρά του δυστυχούς σκοπού, ο όποιος δεν ήδύνατο ναπαντήση— και με το δίκρο του ο άνθρωπος! — ο Παπαρίγκος επανέλαβε την κεκανονισμένην φράσιν, μασσημένα κάπως, δια να μη δώση ύπονοιαν ως εκ της προφοράς του, ή όποια δεν ήτο άμεμπτος.

— Τώρα, παρατήρησεν, έχομεν πέντε λεπτά μπροστά μας και πρέπει να τα επωφεληθώμε. Κατέβα, μούτσο, και όταν άράξης κάτω 'στόν τράφα, σφύριξε σιγα-σιγά.

Ο Ρογήρος ήρπασε το σχοινίον, έκρεμάσθη και εγλύστρησεν εις την άβυσσον.

Μετ' όλίγον έκαμε το συμφωνηθέν σύνθημα, και ο Λαδουρέκος έκρεμάσθη δεύτερος από το σχοινίον, και ήρχισε να γλυστρά κάτω.

Μόλις όμως είχαν εξαφανισθή και αυτός, ότε κλαγγή όπλων ήκούσθη εις απόστασιν όλίγων βημάτων.

« Χίλια εκατομμύρια! έδρυχθη ο Παπαρίγκος. Η περιπολία μάς ζυγώνει! Πρέπει να του δίνωμε άνοχηά. Είδεμή κακά την έχομε! Έγώ δεν ξεύρω το σύνθημά τους, έπειτα τα ρούχα μου φωνάζουν από μακριά, και κοντά 'στ' άλλα, το σώμα αυτού του γενναίου Ισπανού, δεν θά με καλοσυστήση βέβαια!

— Έ! έφώναξε, κύπτων προς την τάφρον.

— Έ! άπεκρίθη ο Λαδουρέκος.

— Δίνε του, κουμπάρε! Έφάνηκε έχθρική παντίερα!

— Καλά, μόλα τον κάβο!

— Άμόλησα!

Και ο Παπαρίγκος, διακρίνων τώρα δεκάδα ανθρώπων, προχωρούντων προς αυτόν έν βία, ήρπασε το σχοινίον, έκρεμάσθη και ήρχισε να γλυστρά.

Ετύχως το σχοινίον ήτο στερεόν και άντείχεν εις το διπλούν βάρος των δύο ναυτών, κατερχομένων ταυτόχροτως. Με την ταχύτητα όμως που τα εκατάφερον ο Παπαρίγκος, ο επί κεφαλής της περιπόλου άξιωματικός τους άντελήθη.

— Είς τα όπλα! έφώναξε.

Κατόπι, διευθυνθείς προς το μέρος όπου κατέκειτο νεκρός ο δυστυχής σκοπός, έμάντευσεν άμέσως περί τίνος έπρόκειτο, καθ' όσον μάλιστα ή απόδρασις των φυλακισμένων είχε γίνη γνωστή πλέον.

— Άνεβάτε 'στόν τοίχο, παιδιά, και φωτιά 'στ'α σκυλιά! διέταξε.

— Λογαγέ μου, είπεν εις των στρατιωτών, να ένα σχοινί που κρέμαται από τον τοίχο εδω πέρα, ως κάτω.

Ο άξιωματικός προσέτρεξεν άμέσως, και ξιφουλκήσας, απέκοψε το σχοινίον, εκ του όποιου ήσαν κρεμασμένοι οι δύο ναύται.

Διπλή κραυγή ήκούσθη, και κατόπιν ο παφλασμός του ύδατος της τάφρου, έντος του όποιου κατέπεσαν.

Οι Ισπανοί, άφου άνέμειναν όλίγον και δεν κατόρθωσαν να διακρίνουν τίποτε κάτω, εκένωσαν τα όπλα των εις τον άέρα.

Εδιπλασίασαν τους σκοπούς, διέταξαν μερικούς άνδρας να κατοπτεύσουν τα περίε, και μετ' όλίγον ή περιπολία απεμακρύνθη. Ο άξιωματικός μετέβη εις τον πλησιέστερον σταθμόν, δια να παραλάβη ακόμη μερικούς στρατιώτας, προς καταδίωξιν των δραπέτων, έν ή περιπτώσει ούτοι δεν είχαν πνιγή καθώς επεσαν μέσα εις το βαθύ νερόν.

Ο Παπαρίγκος και ο Λαδουρέκος την είχαν γλυτώση τω έντι.

Κολυμβηταί πρώτης τάξεως και οι δύο, κατόρθωσαν να σωθούν, με την άνάμνησιν μόνον της φοβεράς συγκινήσεως και ένός άπροσδοκητού λουτρού, μετά το πρώτον που είχαν κάμη ήδη εις την φυλακήν.

Μόλις εβγήκαν εις την επιφάνειαν, μετά την πτώσιν των, είδαν τον Ρογήρον, να κάθηται εις ένα όγκόλιθον, εξέχοντα της επιφανείας του ύδατος, και να φυλάττη τους αίχμαλώτους.

Ο Παπαρίγκος τω ένευσε να τους ακολουθήση, και κολυμβώντες και οι τρεις, απεμακρύνθησαν άθροδώς χωρίς να τους αντιληφθή κανείς.

Ένωσείται, εις το κολυμβημά των δεν είχαν λησμονήση τον Ρενώ και τον Μπρόου, τους όποιους επήραν μαζί, άδιαφορούντες εάν οι σύντροφοι των αυτοί, θέλοντες και μη θέλοντες, επιναν και όλίγον νερό παραπάνω. Έκολυμβούσαν τοιουτοτρόπως με το ένα χέρι, κρατούντες με το άλλο την λείαν των, και προχωρούντες πάντοτε σύρρατα εις το τεύχος, δια να μη φαίνωνται.

— Καιρός είναι ναράξωμε! εψιθύρισεν ο Παπαρίγκος Έχω όμως την ιδέα πως αυτά τα σκυλιά, οι στερηναοί, θά χαλάσουν τον κόσμο να μας τσακώσουν. Κ' επειδή δεν είμαστε πολλοί, για να τους πάρωμε φαλάγγι, την έχομε σκούρα.

— Κ' εγώ 'εταί λέω, είπεν ο Ρογήρος.

— Λοιπόν τα μάτια μας τέσσερα και ασκιάς, τσιμουδιά!

Επλησίασαν εις την όχθην, και προστατευόμενοι από το πυκνόν σκότος της νυκτός, απέβησαν εις την ξηράν, χωρίς να τους διακρίνη ή φρουρά.

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος είχε παρέλθη. Έπρόκειτο όμως τώρα να φθάσουν και εις το στρατόπεδον. Και δια να το κατορθώσουν, έπρεπε να διαφύγουν όλα ταποσπάσματα, τα όποια βεβαίως θά είχαν άποσταλή καθ' όλας τας διευθύνσεις προς σύλληψιν των, κατόπιν των διατρεξάντων.

— Να ιδούμε που εύρισκόμεθα πρώτα, είπεν ο Ρογήρος. Πρέπει να τραβήξωμε νοτιοδυτικά. Το νού μας μη χάσωμε το δρόμο, γιατί αν πέσωμε 'στ'α χέρια των Ισπανών, δεν μάς γλυτώνει τώρα ούτε ο Πάπας.

— Σωστά! είπεν ο Παπαρίγκος.

Εκ της θέσεως των άστρων, εύρηκαν άμέσως τον βορράν.

— Πρίμα τώρα κατά το στρατόπεδο, είπεν ο Πεζοναύτης, το τιμόνι αυτού!

Οι τρεις φίλοι επροχώρησαν με ταχύ βήμα. Τα βάσανά των όμως δεν είχαν τελειώση.

Δια να μη φωραθούν από τας περιπολίας, απέφυγαν τους δρόμους, εβάδιζαν δια μέσου των άγρών, επωφελούμενοι πάσης άνωμαλίας του εδάφους, δια να ποικιλιώνται έκαστοτε.

Βαδίζοντες τοιουτοτρόπως, έφθασαν παρά τα έρείπια ένός φρουρίου, όποτε ήκουσαν εξαίφνης όπισθεν των καλπασμούς ίππων.

Δέν ήτο δυνατόν πλέον να όπισθοχωρήσουν. Οι ίππεις επλησίαζαν ταχύτατα.

Εμπροσθεν αυτών εξέτειντο μία άπέραντος πεδιάς, γυμνή καθ' όλόκληριαν, χωρίς ούτε ένα καν θάμνον, δια να τοις χρησιμεύση ως κρύπτη και καταφύγιον.

Δέν έπατρέποντο πλέον διαταγμοί.

— Εμπρός, μέσα 'στόν κύρσο! είπεν ο Ρογήρος.

— Χμ! εψιθύρισεν ο Λαδουρέκος. Ήρεις πως θά μάς ξετρυπώσουν αυτά τα σκυλιά εκεί μέσα; Μία χαρά!

— Μπορεί, είπεν ο Ρογήρος, άλλ' άφ' ου δεν έχωμε άλλο μέσον σωτηρίας, πως θέλεις να διαλέξωμε και το καλλίτερο;

— Ο μούτσος έχει δίκρο, επένευσεν ο Παπαρίγκος. Τώρα ράψε τα χείλια σου καλά και ως τραβάμε!

Οι φυγάδες εισήλθον εις το έρείπιον, εξαφανισάντες επιμελώς όπισθεν των τα ίχνη των βημάτων των, ανήλθον τας κλονουμένας βαθμίδας της κλίμακος και έσταμάτησαν εις το πρώτον πάτωμα.

(Έκεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΣ [Κατά τα γαλλικά του Jacques Lemaire]

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Φως ματιών και φως του Νου
είνε όδρα τούρανου,
που όπου τρέω με φωτίζουν
και να πέσω μ' έμποδίζουν.

Μ' αν ή Τύχη μου θελήση
έν' από τα δυο να ούση,
ας μου κάμη αυτή τη χάρι:
των ματιών το φως να πάρη.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Ο περασμένος Σάββατον επήγα εις την Έκθεσιν των Άνθων και Φυτών, την όποιαν διοργάνωσε η Εταιρία εις το Ζαπτείου. Πρό όλίγου καιρού, εις την Καλλιτεχνικήν Έκθεσιν, είδα πολλά άνθη ζωγραφισμένα . . . Προχθές ακόμη, εις την Έκθεσιν του Παρισσού, είδα πληθος άνθη, όλόκληρην πρωτομαγιάν, από τηλόν, από κηρόν, από χαρτί . . . Άνθη θα ζωμάσω και σήμερα, αλλά φυσικά, αλλά ζωντανά, με άρωμα και με δρόσον. Νά, αυτή είναι ή αληθινή Πρωτομαγιά! Αυτή είναι ή Έκθεσις που μου φανερόνε πόσον ή Φύσις είναι ανώτερα, και πόσον άδυναται ή Τέχνη, με όλας τας προσπάθειας, να την μιμηθή και να την εβάση!

Τρεις μεγάλοι αίθουσαι του Ζαπτείου είναι γεμάται από άνθη και από φυτά. Άπέξω, εις την κυκλωτερή αυλήν, ή μουσική διαχύνει κύματα αρμονίας. Ο κόσμος κυκλοφορεί πυκνός, φαιδρός, γελαστός, παρατηρών και θαυμάζων. Και τα άνθη εκτυλίσσουν τα όρατά των χρώματα και διαχύνουν παντού τας γλυκειάς των ευωδίας. Πανηγυρίς ανταξία της Άνοιξεως και του Μαΐου.

Περιέρχομαι την μεγάλην αυτήν παράταξιν. Ίδου το τμήμα των Φιλανθών, ίδου το τμήμα των εξ επαγγέλματος Άνθοκόμων. Και εις τα δυο ο αυτός πλούτος, ή αυτή φιλοκαλία τοποθετήσεως, ή αυτή ποικιλία και ωραιότης σχημάτων και χρωμάτων. Μία πελωρία άνθοδέσμη πανσέδων, όλων των ειδών, ένα θυμάσιον κανιστρον ώχρών γαρυφάλων, μία εξαισία άγκαλις ρόδων ποικίλων, μένουν ακόμη εις τα μάτια μου, ως τα ωραιότατα έκθέματα αυτού του Τμήματος.

Άλλά προτιμώ το πρώτον, το τμήμα των Φιλανθών. Οι εξ επαγγέλματος Άν-

θοκόμοι είμπορεί κανείς να έπη ότι κλλιεργούν τα άνθη και από συμφέρον, διότι τα έμπορεύονται. Άλλ' οι φιλανθεις τα καλλιεργούν εξ άγνης αγάπης προς τα ωραιότερα, τα ποιητικώτερα, τα ευγενέστερα των πλασμάτων του Θεού!

Και το τμήμα τούτο της Έκθεσεως απέδειξεν, ότι επληθύνθησαν εις τας Άθήνας οι φιλανθεις.—δειγμα καλλιτισμού και ήμερώσεως, καθώς λέγουν οι μεγαλύτεροι. Έκεινοι έστόλισαν την Έκθεσιν με τα σπανιότερα, τα επιμελέστερον καλλιεργημένα και περισσότερον ανεπτυγμένα φυτά, ή δε κυρία Καλογερή, ή πλέον ένθουσιώδης φιλανθεις της πρωτεύουσας, ή οικία της όποιος είναι αληθινός παράδεισος άνθων και φυτών, απέστειλε τόσοσ όρατά δείγματα της ευγενούς αυτής στοργής, ώστε δικαίως ανεκρήχθη ή βασίλις των έκθετών.

Δέν είναι δυνατόν να σας περιγράψω εδω όλα τα σπάνια άνθη και φυτά, τα όποια είδα. Θα έγραφα όλόκληρον έγχειρίδιον Φυτολογίας. Έπειτα είμαι ακόμη τόσοσ θηλωμένη από τον πράσινον εκείνον πλούτον, ώστε θα ήθελα καιρόν και καιρόν δια να ξεκαθαρίσω τας έντυπώσεις μου.

Και όμως μού είπαν, ότι ή Έκθεσις δεν ήτο όσον έπρεπε πλουσία, διότι δεν έλαβαν μέρος εις αυτήν όλοι οι Άνθοκόμοι των Άθωνών. Άδιάφορον! Έγώ απήλαυσα τόσοσ πολύ, ώστε όλίγον με μέλει αν τα έκθέματα δεν ήσαν διπλάσια. Είμαι πάντοτε όλιγαρκής . . .

Υπήρχε και έν μικρόν τμήμα Λαχανικών, Όπωρών και Κηπουρικών έργαλειών. Εις αυτό έθαύμασα άγκινάρες μεγάλες ως καρπούζια, σπαράγγια χονδρά σαν άγγουράκια, πράσα και κουνιά έκτακτα, φράουλες, κερασία, και άλλα όπωρικά πρώιμα ή έκτάκτου ανάπτυξεως, άρώματος και . . . ίσως γεύσεως.

Άλλ' από αυτό το τμήμα ήναγκάσθη να φύγω γρήγορα, διότι ή μικρά αδελφή ή όποια με συνώδευεν, ήρχισε να δείχνη διαθέσεις πολύ λαϊμαργούς. Δέν είχαν άδικον ή καίμενη, άφ' ου και πολλοί μεγαλύτεροι επήλθον τα ίδια . . .

Όταν εφθάσαμεν εις το «μετάλλινόν άντρον» του κ. Χαρίση, — έν καλλιτεχνικώτατον κίσκι δι' άνθη, με τεχνητούς σταλακτίτας, με μουσικήν, ή όποια έπαίξε κρυμμένη, και με νερόν το όποϊον έτρεχεν άόρατον και έβραχε τα πολυτέλεια, που ήσαν γύρω-γύρω, — ή μικρά αδελφή ήθελε και καλά να καθίση εις μίαν από τας δύο μικροσκοπικές πολυθρόνας, από μελιχρόν βελούδον, αι όποιαι υπήρχον εις το μέσον του άντρου . . . κενά! Επέμενε μάλιστα τόσοσ πολύ, λέγουσα ότι αυτά είναι επίτηδες δια παιδάκια, ώστε ήναγκάσθη πλέον να φύγω από την Έκθεσιν όλωςόλιου.

Η ΕΛΛΗΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΑΡΙΚΑ ΧΡ. ΣΑΛΙΑΡΗ

Βραβευθείσα εις τον 55ον Διαγωνισμόν των Δύσεων υπό το ψευδώνυμον «Φθινοπωρινή Νύξ.»

(Ίδε «Διάπλασιν» του 1898, σελ. 427.)

Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ

Νηπιακός διάλογος

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΑ πέντε ετών αδελφούλες
ΖΩΪΤΕΑ έπτά ετών

ΚΑΛΛΙΤΕΑ — Παράξενη που σου είναι και αυτή η Κυρία ! (Ανασηκώνει την ποδιάν της από τας άκρας και την δείχνει προς την αδελφήν της) Μά πέ μου, Ζωΐτσα, 'ς τὸ Θεό σου, βρίσκεις ἐσὺ λερωμένη τὴν συνείδησί μου ;

ΖΩΪΤΕΑ. — (Ἐκπληκτός) Ποιά ;

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — (Ἀνασηκώνουσα ἀκόμη περισσότερο τὴν ποδιάν της) Νά, τὴ συνείδησί μου.

ΖΩΪΤΕΑ. — Πῶς το εἶπες ;

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Κουφή εἶσαι ; (Δυνατά.) Τὴ συνείδησί μου. . . τὴν ποδιά μου, πῶς το λένε ;

ΖΩΪΤΕΑ. — (Κάμνουσα τὸν σταυρὸν της.) Καὶ τὴν ποδιά σου ἐσὺ τὴν λές συνείδησι ;

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Ἀμέ, δὲν το ξέρεις ; Ἔτσι τὴν λέει ἡ Κυρία.

ΖΩΪΤΕΑ. — (Γελῶσα δυνατά.) Χά, χά, χά ! . . . καλὲ τί λές ! . . . χά, χά, χά ! . . . κουτή ! κουτή ! χά, χά, χά !

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. (Θυμωμένη.) Τί γελᾷς ; Ἐσὺ εἶσαι κουτή ! Ἐμένα θά μου πῆς, ποῦ ἄκουσα τὴν Κυρία νὰ το λέγῃ καθαρά ;

ΖΩΪΤΕΑ. — (Παρὰ ἀκούην) Μά τί σου εἶπε ;

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Νά τί μου εἶπε ; (Σοβαρῶς) «Κυρία Καλλιτσα, πρέπει νὰ ἔχῃς καθαράν τὴν συνείδησί σου !»

ΖΩΪΤΕΑ. — Ἐ, καὶ πῶς ἐκατάλαβες, ἐπὶ συνείδησις θά πῆ ποδιά ;

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Ἀν δὲν ἤθελε καὶ καμμιὰ φιλοσοφία ! ἀφ' οὗ μού τὴν εἰδίζεις ;

ΖΩΪΤΕΑ. — Ἐδίζεις τὴν ποδιά σου ;

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Ναι, καλὲ' κερδῶς μιλοῦσε, ἔβαλε τὸ χεῖρ της ἐδῶ, ἀπάνω 'ς τὴν ποδιά μου. (Θέτει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους.)

ΖΩΪΤΕΑ. — Ἄ ! καὶ σὺ ἐνόμισες ἐπὶ σοῦ λέγει νὰ πλύνῃς τὴν ποδιά σου, ἔ ;

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Τί ἄλλο ; ἀφ' οὗ μού εἶπε πῶς δὲν τὴν ἔχω καθαρή ;

ΖΩΪΤΕΑ. — (Πρὸς τὸ κοινόν.) Τὴν καίμενη ! . . . (Πρὸς τὴν Καλλιτσαν.) Μά πῶς ἦτο δυνατόν νὰ σου λέγῃ γιὰ τὴν ποδιά σου, ἀφ' οὗ σήμερον μόλις τὴν ἐφόρεσες ; ! Ἐπειτα, ἦταν ἀνάγκη νὰ τὴν εἰπῇ συνείδησι ; ἀν ἤθελε, δὲν τὴν ἔλεγε ποδιά ;

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Μπᾶ ! τί λές, καίμενη ! Πρῶτη φορὰ 'ς τὸ Σχολεῖο μᾶς ἀλλάξαν τὰ ὀνόματα ; Τὴ γὰρ αὐτὰ δὲν μᾶς τηλένε γαλῆ ; τὴν πόρτα δὲν μᾶς τηλένε θύρα ; τὸ καπέλο δὲν μᾶς τολένε πῖλο ; Ἔτσι λοιπὸν ἐνόμισα κα' ἐγὼ πῶς τὴν ποδιά τὴ λένε συνείδησι ;

ΖΩΪΤΕΑ. — Ἐδῶ εἶνε πού τὴν ἐπαθεσ !

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Τὴν ἐπαθα ! (Μὲ ταπεινώσιν.) Ἄλλο λοιπὸν πράγμα εἶνε ἡ συνείδησις, ἔ ;

ΖΩΪΤΕΑ (μὲ σεβαρότητα.) Ἄλλο βέβαια !

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Τί θά πῆ λοιπὸν Συνείδησις ;

ΖΩΪΤΕΑ. — Δὲν ἤξερω καλὰ νὰ σου πῶ !

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Τότε εἶνε ἡ ποδιά !

ΖΩΪΤΕΑ. (Θυμωμένη.) Ὅχι, ἀνόητη ! Σοῦ εἶπα πῶς δὲν εἶνε ἡ ποδιά !

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Μά τί εἶνε λοιπὸν ;

ΖΩΪΤΕΑ. — Ἄλλο πράγμα. . . ἓνα πράγμα πού δὲν μπορῶ νὰ σου δώσω, νὰ καταλάβῃς. . . Νά, ἓνα πράγμα πού το ἔχουμε μέσα μας, ὅπως τὴν ψυχὴ. (θέτει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους.) Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Κυρία ἔβαλε τὸ χεῖρ της ἐδῶ, ὅταν σοῦ εἶπε πῶς πρέπει νὰ τὴν ἔχῃς καθαρή. Ἦθελε νὰ δείξῃ τὸ μέσα, ὅχι τὸ ἔξω.

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Τὸ φουστάνι δηλαδὴ ;

ΖΩΪΤΕΑ. — (Φουρισμένη.) Ὁψ ! Δὲν καταλαβαίνεις ! . . . Πεῖδ μέσα ἀπὸ τὸ φουστάνι ! πεῖδ μέσα ἀπὸ τὸ πεῖσι !

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Στὴν καρδιά δηλαδὴ ;

ΖΩΪΤΕΑ. — Ἐ, ναι ! Ἡ Συνείδησις εἶνε μέσα 'ς τὴν καρδιά.

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Καὶ πῶς μπορῶ λοιπὸν νὰ τὴν καθάρω, ἀν εἶνε λερωμένη ; Πίνωντας τὰχα νερό ; (Γελᾷ.)

ΖΩΪΤΕΑ. — Ἐλα τώρα, ἄφησε τὰ ἀστεῖα. Ἡ συνείδησις δὲν καθαρίζεται οὔτε μὲ νερό, οὔτε μὲ σαποῦνι. Ἄμα ἓνα κορίτσι λέγῃ ψεύματα, ἄμα δὲν κάμνη ὅ,τι τοῦ λέγουν οἱ μεγαλύτεροι, τότε ἡ συνείδησις τοῦ εἶνε λερωμένη. Ἄμα ὅμως λέγῃ πάντα τὴν ἀλήθειαν, ἄμα ἀκούη τοὺς μεγαλύτερους τοῦ, ἄμα κάμνη τὰ

χρέη τοῦ, τότε ἡ συνείδησις τοῦ εἶνε καθαρά. Ἐνόησις ;

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — (ποῦ σκεπτικῶς) Ἄ, τώρα ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω. Ναι, ναι, αὐτὸ ἤθελε νὰ μου πῆ ἡ Κυρία ! Γιατί, — μὴν τὸ πῆς, Ζωΐτσα μου, τῆς μαμμᾶς, νὰ χαρῆς τὰ μάτια σου, — ἴσα ἴσα ὅ,τι μὲ εἶπε πῶς πού της εἶπα ἓνα ψέμμα.

ΖΩΪΤΕΑ. — (Ὁριαμβεύουσα.) Ἄ, τὸ εἶδες ! Αὐτὸ ἦταν λοιπὸν. Σ' ἔπιασε νὰ λές ψεύματα, καὶ γι' αὐτὸ σοῦ εἶπε : «Κυρία Καλλιτσα, πρέπει νὰ ἔχῃς καθαράν τὴν συνείδησί σου !» Ἔτσι δὲν εἶπε ;

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Ναι. Ἀλλὰ πάλι δὲν καταλαβαίνω τί εἶνε αὐτὴ ἡ Συνείδησις πού ἔχουμε μέσα μας. Εἶνε μεγάλη ; εἶνε μικρὴ ; ἔχει πρόσωπο ; ἔχει ποδιά ; ἔχει χροῖμα ; Τί εἶνε ;

ΖΩΪΤΕΑ. — Μά σοῦ εἶπα, ὅτι αὐτὰ δὲν τα ξεύρω μὲ τὸ νῆ καὶ μὲ τὸ σῆμα. Πᾶμε νὰ ρωτήσωμε τὴ μαμμᾶ, καὶ αὐτὴ θά μᾶς τὰ πῆ.

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Ναι, πάμε. Ἀλλὰ, Ζωΐτσα μου, νὰ χαρῆς τὰ μάτια σου : νὰ μὴν πῆς τῆς μαμμᾶς πῶς εἶπα ψέμμα τῆς Κυρίας ! Ναι ; (Πιάνονται ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ ἀπέρχονται.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΗΛΩΤΗΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ

Ἀπὸ ὅλα τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἀνέγνωσεν ἕως τῶρ ὁ μικρὸς Παῦλος, τὴν μεγαλύτεραν ἐντύπωσιν τοῦ ἔκλυεν ὁ Ροβινσών.

Τὴν ἐνδιαφέρουσα, τὴν διασκεδαστικὴν ἱστορίαν ! Πόσον κινεῖ τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν συμπάθειαν ὁ ἥρωσ τῶν παραδόξων ἐκείνων περιπετειῶν ! Καὶ μὲ πόσαν αἰγλήν περιβάλλεται εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀναγνώστου, ἡ ἀγνωστός, ἡ μυστηριώδης, ἡ ἐρημος, ἀλλὰ καὶ τόσο εὐφροσ καὶ φιλόξενος νῆσος, εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ διάσημος ναυαγὸς κατόρθωσε νὰ ζῆσῃ ἐπὶ τόσα ἔτη τὴν πλέον ρομαντικὴν ζωὴν, πού εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ !

Ὁ μικρὸς Παῦλος ἀνέγνωσε τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐπανειλημμένως. Καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μυθιστορήματα τῆς Διαπλάσεως, ὁ Κληρονομίος τοῦ Ροβινσώνος, ὁ ὁποῖος εἶνε ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος τοῦ ὠραίου βιβλίου, ἐπροξένησεν εἰς τὸν Παῦλον τὴν ζωηροτέραν συγκίνησιν. Ἐκτοτε ὁ ἀγαπητὸς τοῦ ἥρωσ τῶ ἔγινεν ἀκόμη ἀγαπητότερος καὶ ἡ ἱστορία τοῦ ἀπέβη δι' αὐτὸν τὸ πολυτιμώτερον ἐγκόπιον.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔγινε θερμὸς ζηλωτὴς τοῦ Ροβινσώνος. Καὶ ὡς υπογραμμὸν τοῦ βίου τοῦ, ποθεῖ νὰ ἔχῃ τὸν βίον τοῦ ἥρωσ τοῦτου.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔγινε θερμὸς ζηλωτὴς τοῦ Ροβινσώνος. Καὶ ὡς υπογραμμὸν τοῦ βίου τοῦ, ποθεῖ νὰ ἔχῃ τὸν βίον τοῦ ἥρωσ τοῦτου.

Ὀνειρεύεται νὰ ταξιδεύσῃ καὶ αὐτὸς ὅπως ἐκείνος, — ἔστω καὶ παρὰ τὴν ἀδειαν τῶν γονέων τοῦ, — καὶ νὰ ναυαγήσῃ εἰς μίαν ἐρημον νῆσον, καὶ νὰ

ζῆσῃ ἐπ' αὐτῆς μόνος ἐπὶ ἔτη μακρά. . .

Φαντάζεται τὸν ἑαυτὸν τὸν ἐνδεδυμένον μὲ δέρματα ζῶων εἰς τὴν καλύβην, τὴν ὁποῖαν θά ἔχῃ κατασκευάσῃ αὐτὸς, καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν θά ἔχῃ συσσωρεύσῃ ὅλα τὰ χρήσιμα λείψανα τοῦ ναυαγίου. . .

Φαντάζεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῶν χονδροειδῶν σκευῶν καὶ ἐπιπλῶν, τὰ ὁποῖα θά ἔχῃ κατασκευάσῃ μόνος τοῦ, χρησιμοποιῶν εἰς τὴν ἐρημίαν τὰς φυσικὰς τοῦ δυνάμεις καὶ τὰς γνώσεις τοῦ ὕδατος. . .

Ὀνειρεύεται, ὅτι θάναπτύξῃ ἐκεῖ ὅλην τὴν ἐρευρετικότηταν καὶ τὴν φιλοπονίαν, διὰ νὰ καταστήσῃ τὸν βίον τοῦ ὅσα τὸ δυνατόν περισσότερο ἀνεπαισθητὸν καὶ ἀνθρωπινὸν καὶ πολιτισμένον. . .

Ὀνειρεύεται, ὅτι θά τον συνοδεύσῃ καὶ ὁ ἀγαπητὸς τοῦ σκύλος Ντίκ, καὶ ὅτι θά εἶνε ὁ πιστὸς καὶ ἀχώριστος σύντροφός τοῦ. . .

Ὀνειρεύεται, ὅτι θά μετέλθῃ ἐκεῖ πρὸς ἰδίαν χρῆσιν ὕδατος τὰς τέχνας καὶ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, γινόμενος συγχρόνως γεωργός, ἀλιεὺς, κυνηγός, κτίστης, τέκτων, μάγειρος καὶ . . . συγγραφεὺς.

Ναι, καὶ συγγραφεὺς. Διότι, ὅπως ὁ Ροβινσών, ὀνειρεύεται ὅτι θά γράψῃ καὶ αὐτὸς τὰ ἀπομνημονεύματά τοῦ, ἢ μᾶλλον ὅτι θά κρατῇ Ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον θά ἐκδώσῃ, ὅταν, γέρων ᾖσῃ, θά ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα τοῦ, ὅπου θά τον ἔχουν πλέον λησιμονήσῃ, καὶ διαμίας τότε θά γίνῃ γνωστὸς καὶ ἐνδοξος, ὅσον καὶ ὁ ἀγαπητὸς τοῦ ἥρωσ. . .

Αὐτὰ ὀνειρεύεται ὁ μικρὸς Παῦλος. Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωὴ, τὴν ὁποῖαν ποθεῖ νὰ ζῆσῃ αὐτὴ εἶνε ἡ δόξα, τὴν ὁποῖαν ὀνειροπολεῖ. . .

Νομίζετε τῶρ, ὅτι ὁ μικρὸς Παῦλος σκέπτεται καλὰ ;

Ἐγὼ δὲν το πιστεύω. . . Ἀλλὰ, νὰ σας εἶπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν τον κατηγορῶ δι' αὐτὸ. Ὁ Παῦλος εὐρίσκειται ἀκόμη εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποῖαν δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ κρίνῃ, ἀν δὲν τον ὀδηγήσουν οἱ μεγαλύτεροι. Ἀναγινώσκων τὸν Ροβινσῶνα, ἐθαμβώθη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ

εἰσδύσῃ εἰς τὸ βάθος. Ἐθάρμυσε τὴν εὐστάθειαν καὶ τὴν ἐπιμονήν, μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ Ροβινσών ἐπολέμησε κατὰ τῆς κακοτυχίας, ὅταν ἐρρίφθη εἰς τὴν ἐρημον νῆσον, καὶ ἀντὶ ἀπὸ αὐτὸ νὰ πορευθῇ ἐν μάθημα διὰ τὴν ζωὴν, ἠνυχθῆν νὰ πάθῃ καὶ αὐτὸς τὰ ἴδια, δηλαδὴ νὰ γίνῃ ἐπίσης κακὸς τυχερός ! Διότι τί ἄλλο εἶνε παρὰ κακοτυχία, τὸ νὰ ναυαγήσῃ κανεὶς καὶ νὰ κοκλειασθῇ εἰς μίαν ἐρημον νῆσον, μακρὰν τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων, μακρὰν τοῦ κόσμου, εἰς ὅλην τὴν σχεδὸν τὴν ζωὴν ; . . .

Ἄ, ὅχι, ὅχι ! Ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη διὰ νὰ ζῆ μετὰ τῶν ὁμοίων τοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινωνίας, ὠφελῶν καὶ

ὠφελοῦμένους. Ἄν ποτε ἡ τύχη τὸν στερήσῃ τῶν ἀγαθῶν τούτων καὶ τον ἀπομονώσῃ εἰς καμμίαν ἐρημίαν, καλὸν εἶνε βέβαια νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νάντιπαλαίσῃ καὶ νὰ ζῆσῃ, ὅπως ὁ Ροβινσών. Ἀλλὰ τὸ νὰ ποθῇ ναυάγια καὶ ἐρήμους νῆσους, τὸ νὰ ὀνειρεύεται νὰ ζῆσῃ ἐκούσιως μακρὰν τῆς κοινωνίας, ὡς ἀσκητὴς ἄλλων χρόνων, — ὡ, αὐτὰ εἶνε ὀνειρα, τὰ ὁποῖα μόνον εἰς τὴν ἀπειρον παιδικὴν ἡλικίαν εἴμποροῦν νὰ συγχωρηθῶν !

Διὰ τοῦτο, νὰ ἴδῃτε ἄμα μεγαλώσῃ ὀλίγον ὁ μικρὸς Παῦλος καὶ σκεπθῇ ὠριμώτερον, πῶς θά μεταβάλλῃ ἰδέας καὶ πῶς θά ὀνειρεύεται νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰς δυνάμεις τοῦ καὶ τὰς γνώσεις τοῦ ὑπὲρ τῶν ὁμοίων τοῦ, ζῶν ὡς χρηστὸς καὶ χρήσιμος πολίτης ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινωνίας, καὶ ὅχι ὡς Ροβινσῶν ἀτυχῆς, εἰς τὴν ἐρημον νῆσον τοῦ. . .

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]
(Συνέχεια ἴδε σελ. 157)

Τίποτε δὲν εἶχε μεταβληθῆν περὶ αὐτοῦς. Ἡ αὐτὴ συνοδεία, ἡ πένθημος, ἡ αὐτὴ πλοῦσια τροπικὴ φύσις, ἡ αὐτὴ ἀγριότης ἐκ μέρους τῶν δεσποτῶν των. Καὶ ὅμως μόνη ἡ ἀπῆχησις τοῦ εὐήχου ἐκείνου ὀνόματος, ἐνὸς ὀνόματος γνωστοῦ, τοῦς ἔκαμινεν ἐλαφροτέρους, ὡς νὰ ἐξυπνοῦσαν ἀπὸ φοβερὸν ἐπιφάντην. Ὁ Χασσάν ἀντελήφθη τὴν μεταβολὴν αὐτὴν ἀπὸ τὰς φυσιογνωμίας των. Τοὺς ἐπληροίωσε, καὶ μὲ φρικτὸν μειδίαμα, τοῖς εἶπεν, ὡς νὰπεκρίνετο εἰς τὴν ἐνδύμουχον σκέψιν των :

« Μάλιστα, ὑπάρχουν λευκοὶ ἐδῶ, ποῦ ἤλθαν νὰ μας μποῦν εἰς τὸ ρουθούνι, χωρὶς νὰ τοὺς προσκαλέσωμεν ! Μὴ φοβήσθε ὅμως. Ὁχι τοὺς ξεφούγωμε μιά χαρὰ ! . . . Δὲν θά κάμετε κακὸς συναντήσις ἐδῶ. . . Ἐχουσι τὴν γνώσιν οἱ φύλακες ! . . . »

Ἡ Κοραλία ἀπέστρεψε περιφρονητικῶς τὸ πρόσωπον καὶ ἔρριψε πάλιν τὰ βλέμματα ἐπὶ τῆς γλαυκῆς λίμνης, ὡς νὰ ἐπεκαλεῖτο τὴν μαρτυρίαν της, διὰ τὴν κακίαν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ συγκίνησις της, ὅταν διέκρινεν ἐπὶ τῆς ἀκμῆτος γλαυκῆς ἐκτάσεως ἐν μαῦρον ἐπιμήκεις ἀντικείμεναν, ὡς ἄθρημα παιδίον μικρὸν, στεφανωμένον ἀπὸ νέφην καπνοῦ.

Ἦτο ἀτμόπλοιον ! Ἦτο ἀτμόπλοιον ! Ἐκεῖ μέσα εὐρίσκοντο λευκοὶ ἄνθρωποι ! Δηλαδὴ πολιτισμός. Ἰσως τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν λευκῶν αὐτῶν ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ὄρους, ὀκθὸν οἱ δυστυχῆς ἀδελφοὶ των, βασανισμένοι καὶ ἐξητλησμένοι, ἔτεινον ματαίως πρὸς αὐτοὺς ἰκετίδας χεῖρας. Ὁ ! διὰτί νὰ μὴ εὐρίσκωνται πλησιέστερον, διὰτί νὰ μὴ ἠμποροῦν νὰ τοὺς κάμουν ἐν νεύμα, νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὴν βοήθειάν των ! Ἐμμενον καὶ οἱ τέσσαρες ἀκίνητοι ἐκεῖ, πρὸ τῆς τολύτης τοῦ καπνοῦ, τῆς σβουνομένης εἰς τὸν μακρινὸν ὀρίζοντα καὶ ἀπομακρυνόμενης ὄλονεν πρὸς βορρᾶν. Ἡ Κοραλία, μὴ ἀντέχουσα πλέον, ἔγονυπέτησεν, ὕψωσε τὰς χεῖρας της πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐρρήξε σπαρακτικὴν κραυγὴν : « Βοήθεια ! . . . Βοήθεια ! . . . Σώσατέ μας ! . . . »

Καὶ τὰ δάκρυα ἔρρεον ποταμιῶδην ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της, ἐν δαφ ἔδλεπε τὸ μικρὸν σημεῖον ἐξαφανιζόμενον εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Ὅλοι ἐσιώπων πρὸ τῆς ἀπελπισίας τῆς δυστυχῆς κόρης. Καὶ αὐτὸς ὁ Χασσάν ἐφαίνετο συγκινητικώτερος, χωρὶς νὰ το θέλῃ, βλέπων ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τὴν Κοραλίαν, τῆς ὁποίας μέχρι τοῦδε ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ ἔκαμινεν ἐντύπωσιν,

κι;) **Βασίλδα** της **Ερήμου** (δεν ἀμφιβάλλω
 ότι θά ξεπαθώθη με δόν σου τον ζήλον) **Λω-
 στή** **Πεταρίνην** (διστά δὲν σημαίνει καὶ τὸ
 ψευδώνυμόν σου;) **Κίμα** της **Σαλαμίνας**
 (καλὸν τακτικὸν!) **Κισσαρόδω** **Ἀρίωνα** (διστά
 ἀρχίζεις τὰς Ἀσκήσεις σου με κληρονομίαν καὶ
 τελειώνεις με κακογραφίαν; βαρύνεσαι εἰς τὸ τί-
 λος; πρόσθε, δὴτι εἶνε ἐλάττωμα ἀπὸ ὑστερ-
 αὶ τιμῶν τὰ ποῦα * λέγει μία προίμια) **Ἀγροίριανταφυλλιά** (ἡ Κική σ' εὐχαριστᾷ
 πολὺ διὰ τὰ γραμματῶσμά σου τῆς ἔστειλες) **Ἀρχιδιμόνιον** καὶ **Κίμα** της **Πριγκήπου** (νὰ
 εἰπῆτε εἰς τὴν μικροβίαν Ἐλένην, ὅτι κ' ἐγὼ τὴν
 ἀγαπῶ πολὺ πολὺ καὶ δὲν βλέπω τὴν ὥραν πότε
 νὰ μεγαλώσῃ διὰ τὰ μὴ γράφω καὶ αὐτὴ αἰ λυ-
 οῖσι δεχταί) **Ἐλλάδ** της **Δουδαίας** (φαινεταί
 ὅτι κάποιον λάθος ἔγνε διὰ τὸ λάθος τεράδιον
 ποῦ δὲν ἐξήσπασε) **Ἀργίον** **Μάγδω**, **Ἰσσε-
 φως** **Ἄστου**, **Πεταλίαν** **Σέφυρον** (θὰ δημα-
 κισθεύον με τὴν σιδηρὴν τω), **Οὐίχλην** της
Ἀγγλίας, **Τίδη** της **Νυκτός**, **Σέλευρον** τὸν
Κεραυτὸν (νὰ εἶσαι βίβλιος ὅτι εἶς βίβλιος ὅτι
 φαινεταί κλέπτει Πηνυμ. Ἀτκήσιων, γράφω
 μαρτύριον σου παρατηρῶ ὅμως, ὅτι ἡ κληρωμὴ
 τῆς συνδρομῆς δὲν εἶνε δωρὸν πρὸς διέ, ὅπως νο-
 μίσεις) **Λιμοθάλασσαν** τοῦ **Μεσολυγγίου**
 (ἡ ἀπὸ ἡς μ' ἐρωτᾷ δὲν εἶνε συνδρομὴ μου
 σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ παύσης ποτὲ . . . νὰ μ'
 ἐνοχλήσῃ!) **Κ. Ρ. Σαλοδοτῶν** (πολὺ εὐκλον τὸ
 αἰνίγμα σου συνήθως δημοσιεύω δυσκολώτερ) **Ἰσπότην**
 της **Ερυθρᾶς Οἰκίας** (κ' ἐγὼ δὲν
 σε εἶχα λησμονήσῃ; ἡ Γαγιά σου στέλλει τὴν
 θερμότηραν τῆς εὐχῆν διὰ τὰς ἐπιτάσεις) **Φιλέ-
 ρημον** **Ἰωρ** (τοῦ ἔστειλα μίαν Ἀγγέλιαν καὶ
 σ' εὐχαριστῶ ποῦ θὰ ξεπαθώσῃ καὶ πάλιν) **Ἐχθρὸν**
Λυσιφῶς (χαίρω πολὺ ποῦ θὰ μοῦ γρά-
 ψῃς πικτικᾷ) **Καρίαν** (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι
 ἐργάζεσαι εὐκαιρῶς, συνθέτεις ἀσκήσεις ἰδι-
 κῆς σου ἀλλὰ τὰ πνεύματα, μικρὰ ἢ μεγάλα,
 συναντιῶνται) **Παραγῶν** **Κ. Χριστόφο** (δι-
 ὅτι μ' ἐρωτᾷ, ὅς Ὀδηγὸν Συνδρομητοῦ, Καρ-
 Η' Σημειώσεως ὁ Ὀδηγὸς δημοσιεύθη εἰς τὸ
 1ον φύλλον) **Ἀνδοχάρτων** (τὸ ὅποιον μοῦ περι-
 γράφει ὀραϊστά τὰς ἐξ Ἀθῆναι ἐντυπώσεις
 σου, καὶ θαυμάζει τοὺς Περιπάτους τοῦ κ. Φαί-
 δωνος, τοὺς ὁποίους ἀνέγνωσε καὶ πάλιν μετὰ τὴν
 ἐπισκεψὴν σου.) **Βροτολογῶν** **Ἄρην** (εἰπέ εἰς
 τὴν ἀδελφὴν σου εὐχαριστῶ, ἀλλὰ νὰ μοῦ γρά-
 ψῃ μόνη τῆς νὰ τὴν γνωρίσω) **Χρυσόθρηνα** της
Ἀρριπῆς (ἔστειλα) **Ροδὸν** τῶν **Ἀλυσσῶν** (ἀ-
 κίμα δὲν ἐδημοσιεύθησαν τ' Ἀποτελέσματα τοῦ
 Διαγωνισμοῦ της Μεσορρομίας) **Μαγευμένον**
Δάσος (σοῦ ἔστειλα Τιμοκατάλογον) **Μιμόζαν**
 (τὸ ψευδώνυμόν ἰστέον σου δὲν μου εἶχες δώσῃ
 τὰ ἀρχικὰ Ε. Θ. Κ.; ἴδον ἰδιαιτέρας πληροφο-
 ρίας δὲν δημοσιεύω) **Θεαγῆν** ([E] διὰ τὴν
 ἔμμετρον ἐπιστολήν σου καὶ ὁ κ. Φαίδων σ' εὐ-
 χαριστῶ πολὺ διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπιστολήν) **Μαρκήσιον**
Λαυταλέφων (ἐλήθησαν εὐχα-
 ριστῶ διὰ τὰς ἐκφορὰς τῆς τῶσον θερμῆς
 ἀγάπης) **Κωνητῶν** τῶν **Τίγγωων** ὥστε λαίπυ
 καλῶς νὰ ἔλθῃ!) **Ἀριστέαν** τὸν **Ἰῶν** (βε-
 βάλως ἐπιτρέπεται νὰ συμπληρώσῃ κανεὶς τὰς
 λύσεις ἐνὸς φύλλου, γράφω ὅσας εὐρε κατό-
 κιν ἐπὶ ἄλλου φύλλου λυσιγράφου, ἀρκεῖ νὰ το
 στείλῃ ἐντὸς τῆς προθεσμίας· αἱ λύσεις ποῦ ση-
 μειώνεις ἐλογισθῶσαν ὡς ὀρθαί· εἰμπορεῖς νὰ
 γελῆς τὰ τεράδια κατὰ τὰς διακοπὰς, χω-
 ρίς νὰ το προσηπῇ) **Ἀνθρητῶν** (περιμένω λοι-
 πὸν τὴν περιγραφὴν τῶν Ἀγώνων, καὶ εὐχα-
 ριστῶ νὰ εἶσθε ἐν τῶν νικητῶν) **Μολυβδένιον**
Στρατιώτην (εὐχαριστῶ) **Σειμοκατάκων** **Λι-
 ακάδων** (πολὺ ἐπιτυχίμην ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν
 ἀλλὰ κρίμα ποῦ εἶνε τῶσον παλαιὰ καὶ σχι-
 σμένη) **Φιλαμερικανίδα** (ἡ γνώμη μου εἶνε
 ὅτι μετροπρῶτος τὰ τεράδια σου εἶνε πάν-
 τος ὄρατα· εἰς τὴν ἐρωτησίαν σου ἀπαντῶ ναι) **Παργασῶν**, **Π. Γ. Βλαχάκη** (τὰς θερμότη-
 τας εὐχέ μου διὰ τοὺς εὐτυχῆς ἀρραβίνας τῆς
 ἀδελφῆς σου) **Μπαμ** **Μαυμ** (σοῦ ἔστειλα τὸ
 Βραβείον) **Μαγνητικὴν** **Βελόνην** (ὁμοίως)

Δρομέα **Φειδελπίδην** (ὁμοίως) **Ἀγυρῆ** (ὁ ὁ-
 ποῖός μου ὄρεται εὐνομοτόνην. διὰ τοὺς
 καλοὺς φίλους, τοὺς ὁποίους ἀπέκτησεν ἐξ αἰ-
 τίας μου, ὥστε θὰ δευτέρη διὰ τῆς διαβίτης
 τοῦ τοῦ ἀπογόνου, νὰ εἶνε ἰσοβίος συν-
 δρομητῆ μου, ἐπὶ ποιῆ . . . ἀποκληρωσεῖς)
Ἡρακλῶν **Μεσολυγγίου**, **Τουκρίδων** (ἔλαβα
 ὑπ' ὄψει μου τὰς διορθώσεις) **Ἀγρόνα** της
Ἐρήμου (ἡ ὁμοία με ἦπασεν, καὶ τότε βόησεν
 νὰ ψάλλῃ μίαν ὕμνον μέλιστα θὰ εἶδη νὰ κα-
 θήσῃ ἀπὸ τὸ γράφειόν μου, διὰ νὰκούσω
 τὸ ἀπὸ τῆς) **Ἐλένην** **Γρ. Οὐλονομίδου** (εἰς
 ἔλαβ, καὶ βραβείος ὅς δημοσιεύσω μερικῶς)
Καρδίαν ὑπὸ **Πέτρων** ([E] διὰ τὴν ὄρατιν ἐ-
 πιστολήν σου) **Βαρδολαμπουμπαρ**, **Φάσμα**
 της **Νυκτός** (οὐ εὐχόμενος κ' ἐγὼ . . . κατὰ
 ἐορτῆς) **Τουκτερό** **Ἀγκάδι** (ἡ σημερινὴ σου
 ἐπιστολὴ ἀξίζει πραγματικῶς; ὅς ἔδοξα
 ἀλλὰ δὲν σου τὰ γράφω, διὰ νὰ μὴ νομίσῃς
 σου τὰ ἴδια χατηρικῶς τάχα, διὰ νὰ μὴ πε-
 ριπνοῦσαι...) **Ἀπόστολον** **Καραπαναγιώτην**,
Νεαρῶν **Ἀμερικανίδας**, **Ὀραίαν** **Τεργεστήν**
 (μοῦ ἤρθεσαν ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς) **Μοῦ**
σαν της **Ἀστρονομίας** (περίεμε ἀκόμη ἔλι-
 γον ἔλαβω ὅτι θὰ σου στείλω καὶ αἱ καθυ-
 στεροῦσά) **Φλοῖστον** τοῦ **Εὐξείνου** (ἡ Κική
 σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ γραμματῶσμά σου τὸ βιβλίον
 ποῦ ἐρωτᾷς, στοιχίζει γρ 1,75) **Ἀμυδρῶν**
Δάμην (τὸ ψευδώνυμόν ποῦ ζητεῖ ὁ ἀδελφός
 σου δὲν εἶνε ἐλάττωρον ἢ μου στείλῃ ἄλλα)
Νεκρόσαν **Ἀναγνώστου** (τὸ αἰνίγμα
 αὐτὸ τὸ ἐδημοσιεύσα καὶ ἄλλοτε δι' ἄλλαν
 διευθύνουσε πρὶν νὰ στείλῃς 50 λεπτά) **Ἡ-
 ρωίδα** **Ἀνδροκίην**, **Τρεμοσθέν** **Ἄστρον**,
Ἑλληνικὴν **Ναυαρχίδα** (δὲν ἐκίρηνται αἱ
 προτάσεις γίνονται πάντοτε ὀρθοί) **Ἡρα-
 κλῆ** **Ν. Κατήστρον**, **Ὀλπιτ** τὸν **Γαϊέα**
 (ἔξετρελλάθη ἡ Κική με αὐτὰ τὸ σπάνια γραμ-
 ματῶσμά) **Ἡρώ** τοῦ **Μεσολύου** (μὲ μὲγά-
 λην μου χαρὰν σ' ἐπαναθέλω) **Ἐνα** **Λω-
 τάκι** (αἱ παραγγέλαι σου ἐξετέλεσθησαν)
Διθέρα ([E] διὰ τὰ εὐσπῆρα στιχίδια) **Ἐσω-
 τερικὴν** **Ἑλληνοσπόδαν** (πολὺ, μὲ πολὺ
 γρήγορα!) **Μίταν** **Ν. Παρασκευᾶ** (εἰ χαρι-
 τωμένον τὸ γραμματῶσμά σου ἰ σοῦ ἔστειλα ἐκ
 νέου τὸ 15ον) **Ἰριδα** (ἔστειλα τὸ βραβεῖον
 ἀπορῶ πῶς εἰσέφρες καλῶς ὅτι μ' ἐνοχλεῖς, ἐ-
 γὼ δὲν ἔχω εἰδῆσθαι ἢ πληροφοροῖαι σου πολὺ
 ἐκτενῆς) **Ἄθος** της **Ἄδρον** (σοῦ συλλυποῦ
 μαὶ διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς σου θείας·
 ἡ Κική σὲ ὑπερῆραριστῶ) **Ροδοστεγατωμένην**
Ἄνοιξιν κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15
 Μαΐου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 5 Ἰουλίου.
 Ο ἕρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἔγραψεν
 τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμοῦν, πάλιν εἶνε
 τὸ Γράμματῶν μᾶς εἰς φωνήλους, ὅς ἔλασται
 περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται γρ 1

299. Λεξιγραφίος.

Εἰς τὴν Ἄσταν πόλιν
 θὰ γίνῃ μ' εὐνοκίαν,
 Ἄν μίαν ζωγραφίαν
 Καὶ ἄσθ μ' εὐνοκίαν,
 Σὺ τὰ ἐνώσῃς μόλις.

300. Στοιχειόγραφος.

Εἰς ὑράσματα, εἰς ὄπρασ, θὰ μ' εὐρῆς με τὴν
 [ἀφῆν σου,
 Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κούφης, εἰμαι μεσ' ἐτῆν
 σου, κεφαλὴν σου.

301. — Ἀναγραμματισμὸς

Γενναῖος ἦτο βασιλεὺς ἰ ἄλλους καιροὺς φιλέτη.
 Ἀνάποδα ἂν διαδασθῇ, νὰ μὴ μιλῆς προστᾶται.

302. Μεταγραμματισμὸς.
 Βάλε σὲ καὶ βγάλε σὲ,
 Καὶ θὰ ἴδῃς, φίλε, καὶ σὺ
 Πᾶς τὴν Ἱπείρον διήσῃ
 Καὶ ἔ τοὺς κήπους θὰ πηδῇ,
 Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἀρχιδος.

303. — Ἀκανόνιστον.
 + Οἱ σταυροὶ θὰ σχηματίσων
 * + * τὴν φωλεάν, ἐντὸς τῆς ὁμοίας
 * + * * * * θὰ κοιμηθῶν ἑσσορα διάφο-
 + * * * * ρα πηγὰ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Πρωτοῦ Μεσολυγγίου
304. Ἐπανόρθωσις λέξεων
 Διὰ τῶν κάτωθι γραμματῶν, καταλλήλως; τοπο-
 θετοῦμένων, νὰποτελεσθῇ γνωμικόν, συγκεκριμένον
 ἐκ δύο λέξεων.

ΑΒΑΔΕΕΕΠΡΣΣΥΩ

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Καθηγέτου Ἀριμωσ
305.—306. Ἀστία παραθύματα.
 1.—Ἐριον οὐδὲν ἄντερας.
 Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἐκδοτοῦ Γρ. οὐ
 2.—Ἄγορα βάλτου νύ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Τυτίου
307. Ἀπροδόκτον.
 Τρεῖς ἄθρωποι διαφόρον ἀναστραφῶν, ἐμε-
 τρήθησαν καὶ εὐρέθησαν ὅλοι ἴσοι με δὲν ὀπι-
 θεμάς. Πῶς συνέβη τοῦτο;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Καθηγέτου Γραμματῶν [E]
308. — Διπλῆ Ἀκροστικὴ ἐκ παραγῶν.

Ἐκ τῶν κάτωθι ρημάτων νὰ εὐρεθῶν ἑλλαι-
 τῶσαι παράγωγοι λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ μὲν δευ-
 τερα γράμματα νὰποτελέσωσιν ἐνδοξὸν ἦρσον, τὰ
 δὲ τρίτα ἓνα ποταμῶν.

Ἐψω, βάλλο, τρῶν βαίω.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Τρομοῦ [E]

309. — Φωνεντόλοπον.

τ-λγ-λγ-λγρ,
 κ-τ-κλ-κ-μλ.
 Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Γνωστοῦ Γνωμικοῦ

310. — Ἑλληνοδύμψονον.

Οσο-εσ-α-ετα-εσι-αι-α-ετα
 Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Θεμελιῆς Βαρκοῦσας

311. Γρίφος.

(εἰα) (πλας) $\left(\frac{Δρ}{Τ}\right) (χ \times 21) 1893, 1894, 1895...$
 Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ζωηρᾶς Φωφῆς [E]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 20 Μαρτίου 1899

[Παράδογμα.— Ἡ εἰς τὸ προηγούμενον φύλ-
 λον ὑπ' αὐθῆρα ἀρθρῶν 158 δημοσιεύθησα λύ-
 σεις εἶνε ἡ τοῦ ὑπ ἀριθμῶν 159 Γρίφου ἡ δὲ
 παραλειφθεῖσα λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 158 Ἑλλη-
 νοδύμψονον εἶνε: Κόπος κ' ἐπιμέλεια — κλοῦτος
 καὶ ἀφέλεια.]
 160. Κατάρτια (Καῖσαρ, ἴα). — 161. Πα-
 γασαί (πα, γα, σί) — 162. Ἄθος, ἄθος. —
 163. Ἡ σιωπῆ. 164. 165.

ΜΗΡΟΣ (ὁ ΟΜΗΡΟΣ) **Κ**
ΗΔΟΣ (ἡ ΔΗΛΟΣ) **ΑΡΑ**
ΡΟΗ (ὁ ΕΚΤΑΡΟ Ἡρώς) **ΔΑΙΟΣ**
ΟΣ (ὁ ΜΟΣ) **ΚΑΡΦΩΝ**
Σ (ὁ ΣΩΣ) **ΠΑΡΥΣΑΤΙΣ**

166.— 168. 1, Λεῖτηρ (πολλοὶ ΓΗΡά-
 σκου). — 2, Ἄλος (μεγαΛΗΣ). — 3, Πάδος
 (ὁ ΔΑΔΟΣ). — 169 — 171. 1, ὁ Ὑμέναιος (εἶμαι
 νέος). — 2, Ἡ ἀγέλη (ἀγε, Ἀγῆ!). — 3, Ὁ Να-
 πολέων (νὰ πῶ λέων;) — 172. Τὴν δευτέ-
 ραν φορὰν ἔπαισε τρεῖς φέριμα, καὶ ὅποια καὶ τὰ
 τρεῖς μαζί, ἐξύγισαν τὸ τρίτον ἀφ' ὅπου ἐξύγιε
 τὸ 87 καὶ μόνον φέρει, τὸ ὅποιον εἶχε πείσῃ
 τὴν πρώτην φορὰν — 173. Τὸ γράμμα Μ. —
 174. ΠΗΓΑΣΟΣ (1, ἀπὸ 2, πῆθος. 3,
 Γοργίτις. 4, τὸν Ἄγρος. 5, Περσεύς. 6, κο-
 λιοῦς. 7, ἰάσων). — 175. Πίστευε καὶ μὴ ἐ-
 ρεῖνα. — 176. Ἡ Πέργαμος εἶνε πόλις μεγάλη.